

– Можеш да останеш да живееш тук, в колибата. После като се справиш можеш да си ходиш или да отидеш където пожелаеш!

Така и направили. Девојката останала, и нали нямала къде да отиде – започнала да помага на овчаря в работата. От ден на ден те се сближили, обикнали се и се оженили. Въпреки че била грозна, царската дъщеря имала толкова благ характер, че тази нейна доброта се разнесла и в околните села.

В брака си имали три прекрасни деца, трима сина. Първият син царската дъщеря кръстила Нейдим, което означава „Какво бях“. Вторият си син кръстила Неолдум – „Какво станах“, а третият – Неолуджам – „Какво ще стана“.

Расли децата, порасли. Станали на по 7-8 годишни. Случило се веднъж така, че падишахът, т.е. техният дядо, се разхождал по онзи край. Обаче се отделил от свитата си и се загубил в гората. Стъмнило се и той се зачудил как ще излезе от тази гъста гора, тъй като нямало никаква светлинка. В далечината завили вълци. Уплашен, падишахът се качил на едно дърво и що да види – наблизко блестяла светлина. Слязъл той, тръгнал към светлинката и стигнал до една колиба. Почукал плахо и отвътре се чул гласът на една жена:

– Нейдим, върви отвори вратата!

Влезнал падишахът, помолил да пренощува в колибата. Овчарят се съгласил и го поканил да вечеря. Царската дъщеря веднага познала баща си, но се забулила и през цялото време карала синовете си да шетат, да слагат масата, като им повтаряла имената: „Неолдум, донеси сега стол да седне човека! Неолуджам, донеси вода на човека да се измие“ и т.н.

– Синко, – рекъл в края на вечерта падишахът на овчаря – всичко е хубаво в този дом, мир и любов царуват. Само ей-това ми е странно – защо сте сложили толкова странни имена на децата си?

Тогава жената отметнала булото и се приближила.

– Ти не ме позна, татко, -казала тя – аз съм твоята дъщеря. Каква бях, а каква станах? Каква бях – царска дъщеря, а каква станах – селска пастирка. И не се знае каква ще стана. Затова така съм кръстила синовете си.

Разплакал се падишахът като разбрал цялата история. Прегърнал дъщеря си, зет си и внуците си, разкажал се и помолил за прошка. После заживели всички в двореца щастливи и доволни.